

Komentár k rozsudku Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-270/12¹

Adam Nádaský, Národná banka Slovenska
Lukáš A. Mrázik, Súdny dvor Európskej únie

Veľká Británia začala pred Súdnym dvorom Európskej únie konanie proti Európskemu parlamentu a Rade EÚ, ktorým sa domáhala anulovania článku 28 nariadenia o predaji nakrátko. Žalobca sa zároveň snažil poukazať na široké intervenčné právomoci, ktoré sú zverené Európskemu orgánu pre cenné papiere a trhy (ESMA). Ide vôbec o prvý spor, v ktorom sa Súdny dvor musel vysporiadať s otázkou rozsahu právomocí delegovaných Komisiou na ESMA. Generálny advokát sa vo svojich návrhoch postavil na stranu žalobcu, pretože uznal, že článok 114 Zmluvy o fungovaní Európskej únie nepredstavuje správny právny základ na delegovanie takýchto právomocí. Súdny dvor však rozpor s právom EÚ nezahliadol a žalobu zamietol.

Európsky orgán pre cenné papiere a trhy (European Securities and Markets Authority, ďalej len „ESMA“) bol založený nariadením č. 1095/2010² (ďalej len „nariadenie ESMA“) a spolu s ďalšími dvoma orgánmi, Európskym orgánom pre bankovníctvo (European Banking Authority – EBA)³ a Európskym orgánom pre poisťovníctvo – dôchodkové poistenie zamestnancov (European Insurance and Occupational Pensions Authority – EIOPA)⁴, tvorí tzv. Európske orgány dohľadu (European Supervisory Authorities – ESAs). ESMA, rovnako ako aj ďalšie orgány ESAs, bola založená ako reakcia na finančnú krízu na základe tzv. De Larosiérovej správy⁵, obsahom ktorej boli odporúčania na posilnenie dohľadu nad finančným trhom v EÚ. Už v čase vytvárania ESAs sa však ozývali hlasy, že právny rámec regulujúci vznik týchto orgánov je nejasný a rozsah delegovania právomocí je príliš široký, čo môže v budúcnosti viesť k sporom.

Konanie pred Súdnym dvorom Európskej únie (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci C-270/12, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska (ďalej len „žalobca“) proti Rade EÚ a Európskemu parlamentu (ďalej len „žalovaný“), je prvým sporom týkajúcim sa právomocí ESMA. Žalobca vo svojej žalobe z 1. júna 2012⁶ žiadal anulovanie článku 28 nariadenia 236/2012⁷ (ďalej len „nariadenie o predaji nakrátko“, ktorý sa týka intervenčných právomocí ESMA. Článok 28 nariadenia o predaji nakrátko zveruje ESMA právomoc intervenovať prostredníctvom právne záväzných aktov na finančných trhoch členských štátov v prípade „hrozby pre riadne fungovanie a integritu finančných trhov alebo stabilitu celého finančného systému v Únii alebo jej časti“. Opatrenia, ktoré je ESMA oprávnená vykonať, zahŕňajú uloženie povinnosti fyzickým a právnickým osobám podrobne oznámiť príslušnému orgánu informácie o svojich čistých krátkych pozíciách v súvislosti so špecifickým finančným nástrojom alebo zverejniť tieto informácie príslušným subjektom (notifikačná

a zverejňovacia povinnosť) a uloženie podmienok alebo zakázanie uzatvárania týchto transakcií. Táto právomoc bola ESMA zverená na základe nariadenia ESMA, ktoré v článku 9 odseku 5 stanovuje, že ESMA „môže dočasne zakázať alebo obmedziť určité finančné aktivity, ktoré ohrozujú riadne fungovanie a integritu finančných trhov alebo stabilitu celého finančného systému v Únii alebo jeho časti.“

ŽALOBA VEĽKEJ BRITÁNIE A SEVERNÉHO ÍRSKA

Žalobca na podporu tvrdenia, že článok 28 nariadenia o predaji nakrátko je v rozpore s právom Únie, použil nasledujúce štyri argumenty:

Po prvé, žalobca tvrdil, že článkom 28 sa mali na ESMA preniesť právomoci, ktoré presahujú rámec delegovania právomocí inštitúciami stanovený v rozsudku Súdneho dvora *Meroni*⁸. Článok 28 mal obsahovať veľkú mieru voľnej úvahy (diskrečná právomoc), kedy môže ESMA konať, široký rozsah výberu opatrení s veľmi významnými účinkami na hospodársku politiku a možnosť rozhodovať na základe vysoko subjektívnych faktorov. ESMA mala byť zároveň oprávnená opakovane obnovovať už uložené opatrenia bez časového obmedzenia.

Po druhé, v rozpore s rozsudkom *Romano*⁹ mala byť článkom 28 ESMA oprávnená prijímať rozhodnutia (t. j. individuálne právne akty) všeobecne záväzného charakteru (t. j. s účinkami normatívnych právnych aktov).

Po tretie, článok 28 mal delegovať na ESMA právomoc prijímať nelegislatívne akty so všeobecnou pôsobnosťou, čo malo byť v rozpore s článkami 290 a 291 Zmluvy o fungovaní Európskej únie¹⁰ (ďalej len „ZFEÚ“). Inými slovami, žalobca sa domáhal toho, aby Súdny dvor vyhlásil, že právomoci, ktoré boli delegované na ESMA, môže vykonávať iba Komisia.

Po štvrté, žalobca namietal, že článok 114 ZFEÚ nie je správnym právnym základom pre sporný

- 1 Predmetom konania pred Súdnym dvorom Európskej únie bolo anulovanie článku 28 nariadenia č. 236/2012, ktorý dáva právomoc Európskemu orgánu pre cenné papiere a trhy (ESMA) intervenovať na finančných trhoch členských štátov EÚ.
- 2 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1095/2010 z 24. novembra 2010, ktorým sa zriaďuje Európsky orgán dohľadu (Európsky orgán pre cenné papiere a trhy) a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie č. 716/2009/ES a zrušuje rozhodnutie Komisie 2009/77/ES; Ú. v. EÚ L 331, 15. 12. 2010, s. 84 – 119.
- 3 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 z 24. novembra 2010, ktorým sa zriaďuje Európsky orgán dohľadu (Európsky orgán pre bankovníctvo) a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie č. 716/2009/ES a zrušuje rozhodnutie Komisie 2009/78/ES; Ú. v. EÚ L 331, 15. 12. 2010, s. 12 – 47.
- 4 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1094/2010 z 24. novembra 2010, ktorým sa zriaďuje Európsky orgán dohľadu (Európsky orgán pre poisťovníctvo a dôchodkové poistenie zamestnancov) a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie č. 716/2009/ES a zrušuje rozhodnutie Komisie 2009/79/ES; Ú. v. EÚ L 331, 15. 12. 2010, s. 48 – 83.
- 5 De Larosière, J. a kol.: *De Larosière report*. Dostupné na: <http://ec.europa.eu/internal_market/finances/docs/de_larosiere_report_en.pdf>. Zobrazené dňa 13. januára 2014.
- 6 *Vec C-270/12: Žaloba podaná 1. júna 2012 – Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska/Rada Európskej únie, Európsky parlament*; Ú. v. EÚ C 273, 8. 9. 2012, s. 3.
- 7 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 236/2012 zo 14. marca 2012 o predaji nakrátko a určitých aspektoch swapov na úverové zlyhanie; Ú. v. EÚ L 86, 24. 3. 2012, s. 1 – 24.
- 8 *Rozsudok Súdneho dvora z 13. júna 1958, Meroni & Co., Industrie Metallurgiche, SpA proti Vysokému úradu ESUO, vec 9/56*.
- 9 *Rozsudok Súdneho dvora zo 14. mája 1981, Giuseppe Romano proti Institut national d'assurance maladie invalidité, vec 98/80*.
- 10 *Lisabonská zmluva, ktorou sa mení a dopĺňa Zmluva o Európskej únii a Zmluva o založení Európskeho spoločenstva, podpísaná v Lisabone 13. decembra 2007*; Ú. v. EÚ C 326, 26. 10. 2012, s. 1 – 390.

- 11 Návrhy generálneho advokáta Niila Jääskina prednesené 12. septembra 2013, vo veci Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska proti Rade Európskej únie a Európskemu parlamentu, vec C-270/12, bod 4.
- 12 Blížšie pozri Siman, M. – Slašťan, M. *Súdny systém Európskej únie*. 3. vydanie. Bratislava: Eurojuris. 2012. s. 88.
- 13 Syllová, J., Pitrová, L., Paldusová, H., et al. *Lisabonská zmlouva, Komentár*. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 497.
- 14 Rozsudok Súdneho dvora zo 6. decembra 2005, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska proti Európskemu parlamentu a Rade Európskej únie, vec C-66/04.
- 15 Návrhy generálneho advokáta, bod 27.
- 16 Návrhy generálneho advokáta, bod 29 a nasl.
- 17 Rozsudok Súdneho dvora z 2. mája 2006, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska proti Európskemu parlamentu a Rade Európskej únie, vec C-217/04.
- 18 Návrhy generálneho advokáta, bod 31.
- 19 Návrhy generálneho advokáta, bod 54.
- 20 Syllová, J., Pitrová, L., Paldusová, H., et al. *Lisabonská zmlouva, Komentár*. 1. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 991.
- 21 Návrhy generálneho advokáta, bod 59.
- 22 Čl. 5 ods. 3 Zmluvy o Európskej únii: „Podľa zásady subsidiarity koná Únia v oblastiach, ktoré nepatria do jej výlučnej právomoci, len v takom rozsahu a vtedy, ak ciele zamýšľané touto činnosťou nemôžu členské štáty uspokojivo dosiahnuť na ústrednej úrovni alebo na regionálnej a miestnej úrovni, ale z dôvodov rozsahu alebo účinkov navrhovanej činnosti ich možno lepšie dosiahnuť na úrovni Únie.“
- 23 Rozsudok *Meroni*, citovaný v poznámke pod čiarou č. 8.
- 24 Komitológia označuje postup, podľa ktorého Komisia vykonáva svoje exekutívne právomoci, čo okrem iného znamená, že aj prostredníctvom delegovania právomocí na agentúry.
- 25 Pozri bližšie Tichý, L., Arnold, R., Zemánek, J., Král, R., Dumbrovský, T. *Evropské právo*. 4. vydanie. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 199.
- 26 Rozsudok *Romano*, citovaný v poznámke pod čiarou 9, bod 20.
- 27 Návrhy generálneho advokáta, bod 60.

článok 28, keďže z neho nemožno odvodiť právomoc ESMA k prijatiu individuálnych právnych aktov proti fyzickým a právnickým osobám. Vzhľadom na článok 114 ZFEÚ, ktorý sa týka normatívnych právnych aktov, by malo teda ísť o konanie *ultra vires*.¹¹

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA

K samotnej žalobe predniesol svoje návrhy generálny advokát Niilo Jääskinen, ktorý síce neuznal prvé tri žalobné dôvody, no vyslovil názor, že by sa žalobe malo vyhovieť na základe štvrtého žalobného dôvodu. Napriek tomu, že návrhy generálneho advokáta nie sú právne záväzné, význam a váhu týchto návrhov možno zhrnúť do konštatovania, že sudcovia ich vo svojich rozsudkoch vo väčšine prípadov akceptujú.¹²

Podľa generálneho advokáta nie je článok 114 ZFEÚ vhodným právnym základom pre sporný článok 28 nariadenia o predaji nakrátko. Tento článok, ktorý sa obsahovo zhoduje s bývalým článkom 95 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, slúži ako pružný základ (klauzula flexibility) pre ujinnú právomoc harmonizovať právne predpisy členských štátov, pokiaľ je to nevyhnutné na dosiahnutie cieľov uvedených v článku 26 ZFEÚ, teda udržanie a riadne fungovanie vnútorného trhu.¹³

Generálny advokát vyjadril názor, že článok 114 môže slúžiť na samotné zriadenie agentúr, akou je ESMA. Vhodnosť tohto článku ako právneho základu v minulosti uznal aj Súdny dvor.¹⁴ Generálny advokát zároveň uviedol, že je potrebné „rozlišovať medzi právnym základom pre zriadenie agentúry a právnym základom, na základe ktorého sú agentúre zverené konkrétne právomoci.“¹⁵ Vo svojich návrhoch uviedol, že článok 114 ZFEÚ je „vhodným prostriedkom na dosiahnutie požadovaného zblížovania právnych predpisov členských štátov.“¹⁶ Rozsudok vo veci *ENISA*¹⁷ však stanovuje, že ho možno použiť iba v prípade, ak z právneho aktu objektívne a skutočne vyplýva, že jeho cieľom je „zlepšiť podmienky na vytvorenie a fungovanie vnútorného trhu.“¹⁸ Generálny advokát vidí rozdielne ciele, ktorý sleduje článok 28 nariadenia o predaji nakrátko, pretože neprispieva k aproximácii práva, ale jeho úlohou je nahradenie rozhodovacej právomoci na národnej úrovni rozhodovacou právomocou na európskej úrovni. Na rozdiel od iných regulačných agentúr môže ESMA prijať rozhodnutia určené jednotlivým fyzickým alebo právnickým osobám ako náhradu za rozhodnutie alebo nečinnosť vnútroštátneho orgánu. Takéto opatrenie má prednosť pred akýmkoľvek opatreniami orgánov členských štátov. Z dôvodu, že opatrenia prijaté na základe článku 28 sledujú iný cieľ vyplýva, že sa táto zverená právomoc vymyká rozsahu právomocí, ktoré môžu byť zverené článkom 114 ZFEÚ.

Generálny advokát nespochybnil potrebu regulácie predaja nakrátko, a to najmä vo výnimočných situáciách, keď by nečinnosť prípadne nedostatočná činnosť príslušného vnútroštátneho orgánu mohla mať významný cezhraničný vplyv

a ohroziť riadne fungovanie vnútorného trhu.¹⁹ Uvedená právomoc by sa však mala odvíjať od článku 352 ZFEÚ. Na základe tohto článku je Rada oprávnená prijať jednomyselne na návrh Komisie a po udelení súhlasu Európskeho parlamentu aj také opatrenia, na ktoré im zmluvy neposkytujú potrebné právomoci. Uvedenú právomoc možno využiť iba v prípade, ak je na dosiahnutie cieľov uvedených v zmluvách nevyhnutná činnosť Únie a opatrenie sa týka politik vymezených v zmluvách. Keďže článok 352 sa môže použiť na postupné rozširovanie pôsobnosti EÚ, bol často predmetom kritiky. Oblasť, ktoré sa dostali do pôsobnosti EÚ na základe tohto článku (resp. pôvodného článku 308 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva) zahŕňajú napr. duševné vlastníctvo alebo energetickú politiku a boli Lisabonskou zmlouvou začlenené do výslovných právomocí EÚ.²⁰ Generálny advokát však vyzdvihol, že použitie tohto článku by predstavovalo demokraticky vhodnejší postup,²¹ pretože delegovanie právomocí na základe článku 352 predpokladá jednomyselnú zhodu členských štátov v Rade, ako aj upozornenie parlamentov členských štátov v rámci kontroly zásady subsidiarity.²²

Žalobca sa vo svojom návrhu okrem iného opieral aj o dve významné súdne rozhodnutia vo veci *Meroni a Romano*. V prípade rozhodnutia vo veci *Meroni* Súdny dvor rozhodoval o tom, či vôbec, a ak áno, tak aké výkonné právomoci môže Komisia delegovať na iné orgány, keďže v podstate už od jej zriadenia bolo jasné, že nebude mať dostatočný časový priestor a nebude ani disponovať technickou odbornosťou ani inštitucionálnou kapacitou, aby mohla prijímať obrovské množstvo vykonávacích predpisov nevyhnutných na implementáciu komunitárnych politik. Súdny dvor v tomto prípade stanovil, že delegované môžu byť „jasne definované výkonné právomoci“.²³ Zároveň deklaroval, že nie je možné delegovať také právomoci, ktoré zahŕňajú široký priestor na voľnú úvahu. Rozhodnutie v tomto prípade poskytlo právny základ nielen pre komitológiu²⁴, ale umožnilo aj zriadenie agentúr, na ktoré môže Komisia delegovať niektoré právomoci.²⁵ V prípade rozsudku *Romano* Súdny dvor preskúmal možnosť delegovania legislatívnych právomocí na agentúry. Dospel k záveru, že subjekt, akým v danom prípade bola Správna komisia pre sociálne zabezpečenie migrujúcich pracovníkov, nemôže Rada splnomocniť na prijímanie aktov, ktoré majú všeobecne záväzný charakter.²⁶ Rozhodnutia prijímané touto agentúrou môžu síce poskytovať pomoc vnútroštátnym inštitúciám uplatňujúcim právo Únie, nemôžu ich však zaväzovať.

Generálny advokát reagoval na oba tieto prípady tým, že na rozdiel od obdobia, keď boli prijaté, je dnes daná problematika dostatočujúco upravená v ZFEÚ. Je to tak vďaka zmenám, ktoré priniesla Lisabonská zmluva, a to najmä vďaka jasnému rozlíšeniu medzi delegovanými aktmi podľa čl. 290 ZFEÚ a vykonávacími aktmi podľa čl. 291 ZFEÚ, ako aj vďaka možnosti preskúmania aktov agentúr EÚ Súdny dvorom.²⁷

V prípade, ak by Súdny dvor vyhovel návrhom generálneho advokáta a rozhodol by anulovať čl. 28 nariadenia o predaji nakrátko, mohla by sa rovnaká právna argumentácia použiť aj na spochybnenie iných oprávnení prijímať záväzné rozhodnutia podľa článkov 9 ods. 5, 17, 18 alebo 19 nariadenia ESMA, ako aj na obdobné oprávnenia podľa inej sektorálnej legislatívy (ako napríklad CRA²⁸, EMIR²⁹ alebo MiFIR³⁰), ktoré majú rovnaký právny základ. Navyše je veľmi pravdepodobné, že by takéto rozhodnutie mohlo mať efekt na jednotný mechanizmus riešenia krízových situácií a jednotný fond na riešenie krízových situácií³¹, ktoré sú založené podľa článku 114 ZFEÚ a stanovujú jednotný súbor pravidiel a centralizované rozhodovacie právomoci nad problematickými bankami.

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA³²

Rozsudkom zo dňa 22. januára 2014 sa veľká komora Súdneho dvora nestotožnila s návrhmi generálneho advokáta a žalobu v celom rozsahu zamietla.

K prvému žalobnému dôvodu uviedol Súdny dvor, že právomoci delegované na ESMA nepresahujú rámec vyplývajúci z rozsudku *Meroni*, ako sa dovoľával žalobca, pretože sú presne vymedzené a môžu byť predmetom súdneho preskúmania vzhľadom na ciele stanovené delegujúcim orgánom. Súdny dvor poznamenal, že z rozsudku *Meroni* vyplýva potreba rozlišovať dva druhy delegovania právomocí: Na jednej strane ide o také delegovanie právomocí, ktoré sa týka jasne definovaných vykonávacích právomocí, ktoré môžu byť podrobené prísnej kontrole. Takéto delegovanie nemôže výrazne ovplyvniť ich výkon. Na druhej strane ide o delegovanie diskrečných právomocí umožňujúcich široký priestor na voľné posúdenie. V tomto prípade dochádza k skutočnému presunu zodpovednosti z delegujúceho na poverený orgán.³³

Sporné ustanovenie nariadenia ESMA spadá do prvej kategórie a spĺňa vyššie uvedené podmienky, keďže jasne definuje, za akých okolností ho možno využiť. Na základe článku 28 môže ESMA prijať iba obmedzený počet opatrení, a to len v prípade, ak reagujú na hrozbu pre riadne fungovanie a integritu finančných trhov alebo stabilitu celého finančného systému v Únii a budú mať cezhraničný účinok. Navyše musí byť splnená podmienka, že vnútroštátny orgán neprijal žiadne alebo prijal nevhodné opatrenia. Ďalšou povinnosťou ESMA je overiť, v akom rozsahu sú prijímané opatrenia spôsobilé riešiť uvedenú hrozbu, ako aj ich následne opakované preskúmanie. Samotný proces prijímania opatrení je ESMA povinná konzultovať s Európskym výborom pre systémové riziká (ESRB), prípadne s ďalšími príslušnými orgánmi, a o navrhovaných opatreniach musí podrobne informovať vnútroštátne orgány.

Z uvedených dôvodov Súdny dvor prvý žalobný dôvod zamietol.

Na rozdiel od generálneho advokáta, ktorý sa druhým žalobným dôvodom detailne zaoberal,

zamietol Súdny dvor namietaný rozpor s rozsudkom *Romano* bez komplikovanejšej argumentácie. Na žalobcovu tvrdenie, že článok 28 umožňuje ESMA protiprávne prijímať „kvázi-legislatívne akty“ so všeobecnou pôsobnosťou, Súdny dvor poznamenal, že prijímanie aktov so všeobecnou pôsobnosťou inštitucionálny rámec ZFEÚ dnes výslovne umožňuje. Odkázal najmä na články 263 a 277 ZFEÚ, ktoré obsahujú možnosť preskúmania zákonnosti týchto aktov.³⁴

Ako reakciu na tretí žalobný dôvod Súdny dvor opäť poukázal na viaceré ustanovenia ZFEÚ, ktoré vyslovne predpokladajú prijímanie všeobecne záväzných aktov agentúrami. Zároveň vyzdvihol, že zverenie týchto právomocí sa nezakladá na týchto dvoch článkoch ZFEÚ, ale na nariadeniach, ktoré sú súčasťou súhrnu pravidiel, ktorých účelom je, aby vnútroštátnym orgánom a ESMA boli udelené intervenčné právomoci tak, aby sa dalo čeliť nepriaznivému vývoju ohrozujúcemu finančnú stabilitu v rámci Únie a dôveru trhov. Preto nemožno článok 28 posudzovať izolovane, ale iba ako súčasť tohto celku. Na dosiahnutie tohto účelu je však potrebné, aby agentúra, ktorá disponuje odbornou a technickou expertízou, mala možnosť ukladať dočasné obmedzenia predaja nakrátko.³⁵ Z uvedeného dôvodu Súdny dvor zamietol aj tretí žalobný dôvod.

Najočakávanejším bolo rozhodnutie Súdneho dvora vo štvrtom žalobnom dôvode, ktorému generálny advokát navrhoval vyhovieť a tým anulovať článok 28. Súdny dvor sa však nestotožnil so závermi generálneho advokáta a rovnako ako aj ostatné žalobné dôvody ho zamietol. Článok 114 ZFEÚ môže slúžiť ako právny základ, ak dané ustanovenie na jednej strane obsahuje opatrenia týkajúce sa aproximácie právnych predpisov a na druhej strane má za cieľ vytváranie a fungovanie vnútorného trhu.

Pri posudzovaní prvej časti štvrtého žalobného dôvodu Súdny dvor neuznal tvrdenia generálneho advokáta, ktorý pod cieľom článku 28 rozumel snahu presunúť intervenčnú právomoc z vnútroštátnej na európsku úroveň³⁶, ale uznal jeho aproximačný cieľ. Podľa Súdneho dvora zverujú zmluvy normotvorcovi EÚ určitú mieru voľnej úvahy pri výbere aproximačných opatrení. Tieto majú zahŕňať taktiež možnosť delegovať výkon harmonizácie aj na agentúry, najmä ak sa vyžaduje osobitná odborná a technická expertíza. Keďže aproximácia samotných právnych predpisov nemusí byť vždy dostatočná, môžu aproximačné opatrenia zahŕňať aj individuálne opatrenia, a to aj také, ktorých adresátmi nie sú len členské štáty. Samotný cieľ aproximovať však Súdny dvor vyvodil najmä z textu odôvodnenia nariadenia. Stanovuje sa v ňom, že Únia nemá osobitný regulačný rámec na kontrolu obchodovania nakrátko, opatrenia jednotlivých štátov sa líšia a k riešeniu roztrieštenej situácie je dôležité pristupovať harmonizovaným spôsobom.

Pri odpovedi na druhú časť tohto žalobného dôvodu sa Súdny dvor taktiež opieral o text odôvodnenia nariadenia, ktoré uvádza, že jeho cieľom

- 28 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 1060/2009 zo 16. septembra 2009 o ratingových agentúrach.
- 29 Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 648/2012 zo 4. júla 2012 o mimoburzových derivátoch, centrálnych protistranách a archívoch obchodných údajov.
- 30 Návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) z 20. 10. 2011 o trhoch s finančnými nástrojmi, COM (2011) 652 final.
- 31 Návrh nariadenia Európskeho parlamentu a Rady, ktorým sa stanovujú jednotné pravidlá a jednotný postup riešenia krízových situácií úverových inštitúcií a určitých investičných spoločností v rámci jednotného mechanizmu riešenia krízových situácií a jednotného fondu na riešenie krízových situácií bánk a ktorým sa mení nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010.
- 32 Rozsudok Súdneho dvora z 22. januára 2014, *Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska proti Európskemu parlamentu a Rade Európskej únie*, vec C-270/12.
- 33 Rozsudok, body 41 a 42.
- 34 Rozsudok, bod 65.
- 35 Rozsudok, body 83 až 85.
- 36 Návrhy generálneho advokáta, bod 39.

37 Rozsudok, bod 114.
38 Rozsudok, bod 53.

Literatúra

1. Siman, M. – Slažan, M. *Súdny systém Európskej únie*. 3. vydanie. Bratislava : Euroiuris. 2012. s. 782, ISBN 978-80-89406-07-4
2. Syllová, J., Pitrová, L., Paldusová, H., et al. *Lisabonská zmlouva, Komentár*. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2010, 1344 s. ISBN 978-80-7400-339-4
3. Tichý, L., Arnold, R., Zemánek, J., Král, R., Dumbrovský, T. *Evropské právo*. 4. vydanie. Praha : C. H. Beck, 2011, s. 953, ISBN 978-80-7400-333-2

je zabezpečiť riadne fungovanie vnútorného trhu a zlepšiť podmienky jeho fungovania, najmä pokiaľ ide o finančné trhy. Vyvodil z neho záver, že normotvorca tento cieľ bral do úvahy a teda možno usúdiť, že na uvedený cieľ skutočne slúži.³⁷

Na záver konštatoval, že článok 28 spĺňa obe uvedené podmienky článku 114 ZFEÚ a aj tento žalobný dôvod zamietol.

ZÁVER

Súdny dvor vo svojom rozsudku stanovil, že právomoci ESMA v oblasti predaja nakrátko sú „presne vymedzené a podliehajú súdnemu preskúmaniu“³⁸, čím vyvrátil argument žalobcu o tom,

že ESMA disponuje veľkou mierou voľnej úvahy pri prijímaní opatrení podľa článku 28 nariadenia o predaji nakrátko. Zároveň sa vyjadril aj k často kritizovanému aproximačnému článku 114 ZFEÚ, a to v tom zmysle, že agentúry môžu prijímať na základe tohto článku také opatrenia, ktoré majú za cieľ aproximáciu právnych predpisov a ich cieľom je vytváranie a správne fungovanie vnútorného trhu. Súdny dvor týmto rozhodnutím stanovil, za akých podmienok možno delegovať právomoci na jednotlivé agentúry podľa článku 114 ZFEÚ, a zároveň nepriamo ukázal cestu, akou by sa mali uberať všetky orgány ESAs pri prijímaní obdobných opatrení.

I N F O R M Á C I E

Ponuka podujatí Inštitútu bankového vzdelávania NBS, n. o., na marec 2014

Názov vzdelávacieho podujatia	Dátum konania
Osobitné finančné vzdelávanie – základný stupeň, stredný stupeň, vyšší stupeň; sektor poistenia a zaistenia	4. – 5. 3. 2014
Zákon o platobných službách a európska legislatíva – (nariadenie EP 260/2012) a ich dopad na platobné služby	5. 3. 2014
Skúška sprostredkovateľov – stredný stupeň	6. 3. 2014
Komoditné trhy a reálne investície	7. 3. 2014
CRD IV/CRR	10. 3. 2014
Activity Based Costing v praxi, pre banky a poisťovne	10. 3. 2014
Aktuálne dokumenty Bazilejského výboru a EBA k problematike BASEL III (CRD IV/CRR)	11. 3. 2014
Skúška sprostredkovateľov – vyšší stupeň	12. 3. 2014
Cenné papiere – domáce a zahraničné II	12. 3. 2014
Školenie pre správcov a operátorov IS SIPS	12. – 13. 3. 2014
Rozvoj analytických zručností	13. 3. 2014
SEPA – ako firma zvládne SEPA po 1. februári 2014	19. 3. 2014
Osobitné finančné vzdelávanie – základný stupeň, stredný stupeň, vyšší stupeň; sektor poskytovania úverov	19. – 20. 3. 2014
Time management	20. 3. 2014
Manažérsky reporting/dashboarding workshop	20. 3. 2014
Skúška sprostredkovateľov – vyšší stupeň	21. 3. 2014
Practical Legal English	21. 3. 2014
Právny systém SR	24. 3. 2014
Právo duševného vlastníctva	25. 3. 2014
SEPA pre firmy – náležitosti potrebné na pripravenosť na SEPA, pain.001 a pain.008, XML výpisy	26. 3. 2014
Basel III v podobe smernice CRD IV	27. 3. 2014
Základy finančnej matematiky	27. 3. 2014
Školenie ICM TARGET2	27. 3. 2014